

”Aquatica”

En novell av Andreas Ingo

Nimrod-3, den ljusgråa arbetsmaskinen, med utsträckta armar, tolv meter lång och fem meter bred, förflyttade sig majestätiskt över den klorofyllrika gräsmattan. Den var en futuristisk modell, byggd i stycken. Det fanns en förarplats, där man kunde se föraren Mandal Ascension, fängslad under en välvd ruta av glas. Han blickade drömskt ut över arbetsplatsen, där maskinens roterande verktyg, utrustade med knivsegg, fick gräset att yra under högt tryck.

Detta utspelade sig på miniplaneten Aquatica, några högavlönade kolonialreformatörers våta dröm. Det var en globformad konstruktion som mätte femhundra meter i diameter. Uppbyggd av åtta mindre delar, som delade globen i ett snitt på mitten, och två snitt i vardera av de två halvorna som byggde upp globens kropp. Den svävade i geostationär bana kring den havsdominerade planeten Aqua-6. En himlakropp som var hälften så stor som jorden, och belägen i ett solsystem femtio ljusår bort.

Dagen hade kommit och den variabla solen, som nästan alltid lös med en dragning åt blått, förmådde skänka liv åt de paradislänkande omgivningarna på Aquatica. Det var ett parkliknande skrytbygge, där kolonialreformatörerna bjöd in gäster och förförde många kvinnor. När Mandal Ascension färdades över gräsmattorna var det som att han förlorade perspektiv på tid och rum. Han var fullständigt uppe i rollen som den kosmiske vaktmästaren. Ensam, utan tid att spendera på nöjen och andra förströelser, gick han bara inför uppgiften: Att vårda och utveckla skönheten hos de fantastiska växter som frodades på miniplaneten.

Arbetsmaskinen Nimrod-3 var inte bara avsedd för större arbeten. Den hyste inre utrymmen, som ett övre plan där det fanns en uppkopplingsanordning. Här gjorde Mandal bruk av två fjärrstyrda robotar. Dessa var monterade på arbetsmaskinens framsida, i ihålligheter. Dessa liknade gravar för döda, konstruktioner i lättmetall, dock kunde robotarna resa sig ur gravarna när de vitaliserades av Mandals medvetande.

I det nedre planet fanns Mandals arbetsrum, hans sovalkov, dusch och toalett.

Dagen övergick mot eftermiddag när Mandal var klar med den övergripande arbetsbördan. Han stannade arbetsmaskinen, blickade ut mot den blå silhuetten av Aqua-6, som reste sig över den ovala horisonten som en gigantisk kupol. Det fanns öar i det blå havet. Dessa hade färgen av gyllenbrunt, konstruktioner i ljusgrått markerade också futuristiska städer.

Mandal gick ner från förarutrymmet. Han använde sig av den precisionsskurna aluminiumstegen, ett verk av automatiserade fabriker. Övre planet i Nimrod-3 var ett rum för en resenär på en resa mellan två världar: Den inre världen i Nimrod-3, med det sparsmakat möblerade innerutrymmet, polerat och friskt doftande, och den yttre världen i den välskötta parken. Han satte sig halvliggande ner i den lutande länkstolen, gjuten som en futuristisk staty med en sittyta av polerat skinn, drog ner uppkopplingslänken över huvudet och aktiverade.

Roboten vaknade från dess medvetlösa slummer. Mandal provade koordinationen på de blänkande armarna. Dessa hade färgen av aluminium, inte monterade i ett stycke, utan bestående av tre rör som uppdelades av foganordningar. Händerna kunde bytas ut mot olika verktyg. Det fanns ett skärande verktyg för bearbetning av växterna, ett underverk i metall med klippverktyg. Dessutom fanns det en spridare från ett tidigare århundrade, en spridare som kunde kopplas till en vattentank, spetsad med näring.

Roboten reste sig, använde en trappa och steg ner på gräsmattan. Den gick ut över det precisionsklippta gräset, sänkte sig ner över den artificiella marken och inspekterade dagens arbete. Gräset var fortfarande vid liv, lika grönt och fullt av klorofyll som vanligt. Längden på gräset mätte tre centimeter. Ingenting av detta förvånade Mandal. Han fortsatte mot utkanterna av gräsmattan. Här växte ljusgröna växter, höga som ormbunkar, placerade på ett konstnärligt sätt. Det fanns röda träd också, bitvis, som palmer med avlånga blad. De gröna växterna påminde om Aloeväxter. Ljusgula partier, som veckade vingar på drakar syntes på de krusade bladen. De röda palmerna var vackrare. De lutade, som en förförd älskare

vid sin tilltänkta port. Mörkare ådringar syntes på bladen och på vissa ställen tonade det röda över till violett.

Roboten gick över den artificiella planetens yta. Gravitation alstrades från en speciell apparatur i planetens centrum, den var fullt bruklig och vandringen kändes normal. Roboten kom till en liten damm som låg i närheten av en välvd kulle. En spång ledde ut till centrum av dammen, här fanns en liten ö, grävd i precision för största möjliga affektvärde. Vattnet krusades inte utan reflekterade bara silhuetten från Aqua-6.

Det fanns ett litet lusthus på ön. Detta var byggt enligt futuristiska mått: Fönster som liknade rätvinkliga trianglar, yttre utbyggnader som bildade mönster helt opraktiska men sinnliga för ögat. Det var en övre ring på lusthuset, som bildade en halvcirkel med utsikt över sjön. Han öppnade en dörr och gick in i lusthuset. Han fortsatte fram till en vas som stod på ett bord och inspekterade växten i vasen. Det var en gul rosliknande växt, med rosa utskott. Utskotten bildade tentakelliknande vågformer i eftermiddagsljuset och tycktes nästan röra sig vid beröring. Mandal märkte att växten behövde vattnas. Han lyfte växten ur vasen, tog vasen till dammen och fyllde på vatten, sedan stoppade han ner växten i vasen på nytt.

Resten av dagen passerade i ett töcken av arbete och full upptagenhet. Mandal inspekterade allt han kunde i parken. Ibland bytte han ut någon växt mot en annan. Vattnade lite med spridaren, beskar övervuxna träd med skärverktyget, grävde sedan lite i jorden med handen. Till sist tröttnade han och gjorde sig redo för sängen.

Sovalkoven var som gjord för en liten man. Mandal var född med ett rikt genetiskt arv, men var ändå väldigt blek i ansiktet. Ansiktet var annorlunda. Det var smalare, spetsigare. Ögonen var större och mörkare. Ådringarna, som bildade svaga antydningar kring ögon, näsa och mun, fick mannen att kännas levande. Ansiktet var som något bortglömt och gammalt men ändå nytt. En dragning åt djurriket, men mekaniserat, en blandning mellan androiderna från tjugoförsta århundradet och katterna från förr. När han lade sig på sidan, och tittade in i arbetsrummet, var han riktigt nöjd. Arbetsrummet var fyllt av plantor i allsköns färger och väggarna var dekorerade med lysande planscher. Täcket var färgat i silver, det var mjukt som silke, svalt och det smekte hans kropp.

Snart somnade han in.

* * *

Följande dag tonades in i den variabla stjärnans ljus. I ett tidigt morgonpass vandrade Mandals medhjälpare över miniplanetens yta och inspekterade växterna på sydpolen. Att gå över ekvatorn, fortsätta de trehundra meterna över sfärens rundning och hamna i en ny vinkel, var en upplevelse bortom tid och rum. Det blå ljuset från havet, som reflekterade variabelns sken, liksom tonade in hela verkligheten på en ny frekvens.

Mandal befann sig på sydpolen och fortsatte framåt, det blå ljuset tonades av och ersattes av en stilla tomhet, inte kompakt mörker, snarare skymning. Han märkte att belysningen hade tänts. Det var röda och blåa ljus som kastade skurar av fotoner mot en djungel av växter, inhägnade. Ett promenadstråk av stenplattor var iordningställda av byggnadsmästarna, efter detta hade Mandal gjort små justeringar.

Plötsligt stannade han upp.

På en speciell plats, i utkanten av den dekorativa djungeln, hade ett avsnitt av kullerstenar välts åt sidan. I ren fasa iakttog Mandal hans största skräck: Någon hade slitit upp träden och buskarna ur jorden, krattat och inte lämnat något kvar på platsen. Avsnittet var inte fult i någon bemärkelse: Hela jordplattan var en vinkelrät yta, inte ett grässtrå fanns kvar. Jorden var krattad närmast maskinellt, med precision av en inkräktare som själv måste haft samma yrke.

Mandal funderade om detta inte var ett beställningsjobb. Någon måste anlät under natten och gjort ett planerat ingrepp. Kanske kolonialreformatörerna hade kommit med ett nytt önskemål och anlitat någon som utförde jobbet? Men detta verkade ytterst osannolikt. De hade anställt Mandal för att ta hand om alla uppgifter. Trädgården var Mandals specialitet, hans kall och mästestycke. Han hade skrivit på ett kontrakt som gav honom befogenhet över allt på Aquatica. Detta i syfte att ge kolonialreformatörerna en pålitlig hand, någon som gjorde mer än vad som krävdes. Skötseln av trädgården var mer än ett arbete, en uppgift som handlade om överskridande, och som återspeglade skönheten i Mandals väsen.

Mandal kontaktade arbetsgivarna och möttes av ilska och skepsis. Ingen hade anlitat någon för ett plötsligt specialarbete. Dessutom skulle de inte komma på besök förrän om flera månader. Det var nu upp till Mandal att hitta och isolera inkräftaren. Använda vapnen som fanns i arbetsmaskinen och döda de ansvariga, om så krävdes.

Mandal fortsatte till arbetsmaskinen och hämtade ut vapnen ur vapensåpet. En av dessa var en plasmabaserad "explosator", med målsökande mekanism. Vapnet avfyrade en grön plasma, som letade efter organiska och mekaniska avvikelser och exploderade vid kontakt. Det andra vapnet var ett strålbaserat automatvapen, som avfyrade gröna strålar, mycket effektivt i närstrider.

Mandal beslutade sig för att genomsöka alla ytor på miniplaneten. Inkräftaren kunde vara försvunnen. Det kunde också finnas fler av dem, väntande på honom, så han skulle söka med stor försiktighet.

* * *

Han närmade sig bostadshuset med en känsla av utmattning. Hela dagen hade han sökt genom de olika sektionerna av miniplaneten. Han förlorade sig i trädgårdar, bevuxna av träd med multipla stammar, i slingrande buskar som letade sig ut mot promenadgångarna. Det fanns gott om orimligheter: En mindre buske, genmanipulerad som de andra, full av bruna kottar. Spretande fjäll kunde iakttas över kottarnas yta. Men de påminde lite om Aquatica: Uppdelad i två halvor, en förvisso med mindre diameter och en undre med större diameter. Det fanns också flera av de lusthus som han hade besökt dagen innan. Han hade vandrat, han hade smugit, han hade gett upp hoppet om att finna inkräftaren. Nu var det enda som återstod bostadshuset.

Detta var miniplanetens stolthet: Det var ljusgrått som lusthusen, men detta var betydligt större och byggt i sektioner. Tankarna föddes på de romerska herrgårdarna från romartiden, men det var inte en omodern konstruktion. Det var cylindriska enheter som omringade en rektangulär inre sfär, där en rektangulär länga kunde iakttas i sin futuristiska prakt. Man såg den stora trappan som ledde upp till innerplatsen. Inget i övrigt hade lämnats åt slumpen: De större formerna var dekorerade med utskott från den era som existerade, år 2153, hundrafemtio år in i framtiden.

Mandal gick upp för trappan. Han lade ifrån sig explosatorn och tog ett fast grepp om strålvapnet. Han var lämnad åt sitt öde. En ensam konstnär i ett universum fyllt av korrupktion och fiendskap. Människa levde på människa, ung på gammal, och det enda som återstod var kampen mot överskridandet: Att nå det onåbara med begränsade medel.

Dörren gick upp till innergården. Han fanns sig nu stående på en plats som eggade fantasin: De yttre cylinderformernas rundning var påtaglig, men via utbyggnader, som broar utan räcken, sammanbands dessa former med den rektangulära konstruktionen på innergården. Det hängde blåa skynken från utbyggnaderna. Dessa hade gröna ringar med utsmyckningar. Tanken väcktes på det klorofyllrika gräset och buskarna i gräsmattornas utkant.

Mandal gick inte in i den rektangulära innerbyggnaden, utan fortsatte runt den. Han såg klängväxter som letade sig upp för väggarna. I ett rektangulärt fönster kunde han skönja rosa gardiner. Veckade, fulla av skuggor och ljus.

Plötsligt såg han inkräftaren: I närheten av det bortre hörnet stod han böjd, rotandes med ett redskap i ett trädgårdsland. Mandal lyfte vapnet, tog några steg närmare, sköt mot fienden och gömde sig bakom hörnet till innerbyggnaden. Pulsen steg i hans hjärta. Han blickade tillbaka mot trädgårdslandet men ingen skepnad syntes till. Mandal var förbryllad. Hade fienden sökt skydd bakom hörnet och väntade på honom? Eller hade han tagit vägen runt innerbyggnaden och skulle överraska honom från andra sidan?

Mandal greppade krampaktigt tag runt vapnet och smög sig framåt. Skuggor kastades mot innerväggarna, från mellanpartiet mellan gluggar i ytterväggen. Gruset under hans fötter var nykrattat.

När han kom till trädgårdslandet kunde ännu ingen fiende synas till. Han väntade länge på platsen, orolig att inkräftaren tagit sig in i bostadshuset och väntade där. Som ett spöke som svävade i fönstren på innerbyggnaden, mellan gardinerna.

Trädgårdslandet var ännu en överraskning: Samma sak som hade hänt ute i trädgården hade hänt i trädgårdslandet: Alla örtliknande växter hade ryckts upp med rötterna. Kvar fanns bara den rena jorden som krattats över med expertliknande precision.

Mandal var orolig. Han var rädd för reaktionerna från arbetsgivarna, men också för det totala misslyckandet: Att förlora sin trädgård, miniplaneten och allt sitt liv.

Den sena dagen övergick i ett intensivt sökande. Han tog upp explosatorn och rörde sig skräckslaget över Aquaticas trädgårdslundar. Han sökte vid lusthus och vattendrag. Han gick upp för trappor där han kunde se konturerna av bevuxna kullar. Vid stränderna av små sjöar letade han efter fotspår i den varsamt gödda marken. Men ingen inkräftare kunde upptäckas.

Dagen övergick i natt.

Han fann sig stående vid partiet där den norra halvan av Aquatica övergick i den södra. Han stod mellan två murar, belysta av svaga ljus, som tecknade mönster på ljusgrå väggar. En trappa ledde i den södra riktningen, en annan i den norra. En gång några meter längre bort ledde ner till planetens innanmäte. Mandal tvekade. Roboten blickade upp i skyn och fick se de enorma konturerna av Aqua-6. Den mörka sfären gjorde ett otvivelaktigt intryck i Mandals medvetande: Han såg städerna på öarna, omringade av vatten, belysta av ett gigantiskt nätverk av ljus. Ilningar längs Mandals ryggrad fick honom att själva, medan han låg i uppkopplingsrummet. Fanns inkräftaren någonstans där inne? Nere i gången, någonstans i miniplanetens innanmäte?

Mandal beslutade sig för att återvända till arbetsmaskinen och återuppta sökandet dagen därpå.

* * *

Morgonen därpå grydde de första solstrålarna vid arbetsmaskinen. Mandal hade inte sovit bra under natten. Han hade drömt mardrömmar om den okände inkräftaren. Denne hade varit för långt borta för att kunna urskiljas vid kontaktögonblicket. Men han hade lutat sig framåt, mot trädgårdslandet, baksidan hade syntts på gestalten. Det var något som liknade en mindre enhet på ryggen, ett redskap var riktat mot trädgårdslandet och slangar sträckte sig runt skulderbladen.

Det var en mänsklig gestalt, men denne var något längre.

Mandal gick på toaletten och fortsatte sedan mot ovanvåningen i arbetsmaskinen. Han tittade ut genom fönstren, var noga med att ha koll på vapnen. Stämningen i arbetsmaskinen var något av en elektrifierad framtid: Det fanns olika paneler längs den högra väggen. Länkstolen var en ovanlig skepnad. Som en utomjordisk

kontrollstation, komplett med de kännetecknande praktikaliteterna: En tvådimensionell display, lysande i grönt och med gula bokstäver. Kablar för elektroniska kretsar.

Injusteringsmekanismen i svart, som gjorde uppkopplingen möjlig för olika arbetare.

Det fanns ett ovalt bord i den bakre delen av maskinen. En oval form som också var skuren med ett sinnrikt hålrum, för det estetiska värdet. Här satte sig Mandal ner och drack en energidryck. Han tittade ömsom ut genom det bakre fönstret, ömsom på vapnet som låg vid hans sida. Scenariot som han såg framför sig målades upp i färgstarka kulörer: Inkräftaren som besköts, inkräftaren som föll, bandaget som lindades runt de egna såren. Sanningen som sedan uppdagades. Bilden av honom själv i den globala etern.

Han gjorde sig redo för attacken. Han satte sig i länkstolen. Roboten aktiverades. Sedan gick den ner för trappan, över gräset och fram till ingången på maskinen. Dörren öppnades och skepnaden stod stilla ett tag i öppningen, som en levande hjälte, belyst av gryningsljuset. Mandal kom till sina sinnens fulla bruk.

Roboten hämtade vapnen.

* * *

Morgonen övergick sakta till förmiddag. Mandals andre jag gick ansträngningslöst över det välvda landskapet. Han passerade platsen där den första upptäckten hade förvånat Mandal tidigare.

Mandal fick syn på något och blev förbluffad.

Där, på samma plats som förut, hade växtlighet spirat upp från jorden. Denna växtlighet liknade ingenting Mandal tidigare hade sett: Det var en slags buskar, vuxna på ett mycket utsökt men samtidigt skrämmande vis. Det var buskar som hämtade från en futuristisk saga: Blad, avlånga och olycksbådande, blodröda med mörka ådringar. Det fanns blommor i violett, sköra, vackra, unga, men med en utväxt som liknade en skorpions. Mitt inne i buskaget kunde man se något som liknade en drake. En utväxt, fylld av näring och växtkraft, en blomma i sin helhet, men som sprutade flammor av eld.

Mandal var förbluffad, upprymd och förvånad. Var "inkräftaren" inget annat än genmanipulationens svar på Jesus? En man som stod utanför tid och rum, gjorde små ingrepp närhelst han ville, och förändrade allt till det bättre?

Han aktiverade en kamera, i det vänstra robotögats bländare och fotograferade blomman. Sedan gick han den kilometerlånga sträckan tillbaka till arbetsmaskinen, gick upp för stegen till ihålligheten och ställde sig tillrätta. Sedan bröt Mandal uppkopplingen med roboten och återvände till arbetsmaskinens innanmäte.

Han reste sig upp och gick ner till arbetsrummet. Han möttes av de grönskande plantorna, experiment som ännu inte färdigställts. Han tänkte förbättra delar av trädgården. Ingjuta liv i döda partier, föra in det okända i tråkiga avsnitt.

Men nu var han mycket fascinerad.

Han gick och satte sig vid arbetsbordet, där det fanns en dator och en stor tvådimensionell skärm. Han laddade ner fotografiet från roboten och förstörde upp det på skärmen. Det var en omvälvande upplevelse av något nytt: En biologisk version av den kinesiske draken. Denna var inte ofarlig i sin dådprakt. Den hade fjäll och horn, strimor av färg längs sin hopringlade kropp.

Och så elden.

Mandal gick tillbaka till länkstolen och kopplade upp sig mot roboten på nytt. Han vandrade längs blommande vandringsleder, hastigt, till bostadshuset.

När han kom till platsen såg han att samma sak hade hänt vid trädgårdslandet: En slags blommor hade spirat upp ur jorden. Dessa hade gröna stjälkar, separerade av en slags virvlande mossor. Mossan växte halvvägs upp på stjälkarna och gav blommorna kraft.

Formerna vid kronbladen hade skepnaden av svarta insekter: Skalbaggar från en tid efter naturens död. Experiment från en genmanipulerande framtid, där allt var möjligt.

Mandal fotograferade blommorna och återvände till Nimrod-3.

Plötsligt hördes ljudet av enorm explosion. Skakningar av en kraft Mandal aldrig tidigare upplevt. Oväsen. Känslan av att verklighetens fundament höll på att upplösas. Mandal sprang till länkstolen, kopplade upp sig mot roboten och sprang ut över gräsmattan. Det dånade av ett skalv från miniplanetens inre.

Och så skedde det omöjliga:

Plötsligt, som en kolossal orimlighet, började miniplanetens delar att separeras. Det skedde först i mitten, där det norra halvklotet och det södra halvklotet möttes. Sedan separerades dessa i sina respektive mindre delar, som om en enorm kniv hade trätt fram i rymden och skurit dem i bitar.

Explosion hördes efter explosion. Den del av Aquatica som Mandals robot stod på började rotera. Detta skedde även för de andra delarna. Det var som en upphävning av kosmos lagar, fullständigt onaturligt men ändå sant.

Mandal greps av skräck. Gravitationen var fortfarande intakt men började minskas. Man såg vattnet i sjöarna rinna över landskapet och försvinna över planetskärvas kanter. Roboten stod ostadigt på sin plats och så kom inkräktaren.

Han svävade i luften som en osalig ande. I hans hand fanns ett vapen av liknande typ som Mandals. Gröna strålar skar genom luften. Roboten parerade. Enheten som fienden bar på ryggen visade sig vara en Jetdrift.

Planetskärvan roterade och snart blev dagen natt. Nattbelysningen tändes och roboten retirerade till skyddet av Nimrod-3. Det var en stillhet i luften som känslan före en storm: Planetskärvan roterade. Ett oväsen kunde höras som inte fanns. Inbillningar från ett ungt medvetande som aldrig skådat Gud.

Mandal tog upp explosorn och sökte efter ett sätt att oskadliggöra den svävande fienden. Plötsligt visade sig fienden på nytt. Han svävade ovanför arbetsmaskinen, avfyra sitt strålvapen och träffade roboten. Roboten föll bakåt och skadades vid kontaktögonblicket. Mandal ansträngde sig till max för att bibehålla skärpan inne i arbetsmaskinen. Robotens ena arm hade lossnat, men den reste sig från marken och tog upp vapnet på nytt. Fienden forcerade. Han avfyra sitt strålvapen. Roboten träffades, tappade explosorn och fick söka skydd i arbetsmaskinen.

Roboten rörde sig saktmodigt över golvet, stannade upp och kollapsade på samma punkt. Mandal reste sig ur länkstolen. Plötsligt exploderade ett fönster på vänstra sidan av arbetsmaskinen. Fienden kom in i utrymmet. Mandal kastade sig på golvet, alldeles kallt av fallerande termostater, ryckte tag i explosorn och avfyra plasmaladdningen.

Inget hände.

Fienden tittade på Mandal, Mandal tittade tillbaka. Inkräktaren liknade ingenting som Mandal sett: Det var ingen människa. Det var en blandning mellan en maskin och en utomjording. Ena benet var helt gjutet i metall. Organiska fragment i beige letade sig upp mot mittpartiet. Där fanns räfflade balkar i lättmetall, ett slags skelett. Men ofördärvad hud växte från magtrakten och upp till skulderbladet. Där satt de iögonfallande slangarna, som sammankopplades med jetdriften på ryggen. Ansiktet var inneslutet i en hjälm, putandes framåt. Det var skräckinjagande men mycket vackert. Huden hade färgen av beige, ett utstående näsparti, som en tapirs, men helheten dominerades av de utomjordiska ögonen: Ögon som var stora och alldeles svarta. Som mörka kristaller i skymningsljus, öppna för det kosmiska dramat.

Mandal avfyra och fienden träffades. I en kosmisk darning, mycket slapphänt, frigjordes plasmaladdningen och skickade en chockvåg av ljus mot Mandals retina. Gryningen hade kommit. Fiendens ena hand slets loss och föll ner på det kalla golvet. Den organiska maskinen retirerade och försvann genom fönstret.

Mandal var utom sig av skräck. Benen skakade av själslig utmattning. Nu gjorde dagen sig påmind. Ljuset skar in genom den öppna gluggen som skickade kalla vindar mot vaktmästaren. Han gick fram till aluminiumstegen som ledde upp till manöverplatsen. Han trevade sig upp, satte sig ner i det svarta skinnsätet och tog kontroll över arbetsmaskinen. Nimrod-3 startade med ett dån. Den susande kärnkraftsmotorn fick de inoljade transportbanden att snurra. Mandal skådade upp mot himlen där han såg Aqua-6 i sitt väldiga majestät: Den blå planeten passerade förbi och snart blev dagen till skymning.

Andra skärvor från Aquatica roterade kring horisonten.

Nimrod-3 rörde sig mot en landningsplats. En sluss mellan Aquatica och Aqua-6. Det fanns ett rymdskepp där. Mandal manövrerade maskinen i ett tillstånd av stor förvirring. Han visste inte vad han hade att göra med. Miniplaneten var förlorad. Vad var livsformens egentliga syfte? Varför hade den planterat växter för sin egen fascination, bara för att sedan göra sig av med resultatet?

Maskinen stannade i närheten av landningsplatsen. Mandal gick ner för aluminiumstegen, darrande i benen, och beslutade sig för att göra något drastiskt: Han skulle lossa på länkutrustningen, vid sina justerbara fästpunkter, ta med sig denna, sedan ta upp explosatorn och bege sig ut i det fria. Han skulle springa den korta sträckan mellan Nimrod-3 och landningsplatsen. Där skulle han avlossa några plasmaladdningar och bege sig i det väntande rymdskeppet. Länkutrustningen skulle komma att användas utifall fienden väntade på vägen. Han skulle bege sig in i rymdskeppet. Sedan skulle han bara aktivera rymddriften och färdas till Aqua-6.

Mandal öppnade dörren till gräsmattan på utsidan. Mörkret rådde därute. Han smög över gräsmattan, tittade sig om men såg ingen fiende. Så började han springa.

Plötsligt ven en grön stråle genom luften och Mandal träffades.

Mandal försökte resa sig men det gick inte. Han böjde sig framåt och såg att det högra benet var borta. Han kände ingen smärta. Chocken var fullständig och han började förlora medvetandet. Så han aktiverade länkutrustningen.

Den andra roboten vaknade till liv ur sin dvala. Det var ett fasansfullt tillstånd av stor smärta men samtidigt det enda som gjorde det möjligt att leva. Roboten reste sig ur graven, tog sig nerför stegen och sprang fram till Mandals kropp. Roboten tittade sig om. Dagen grydde och han kunde se utkanterna av Aqua-6. Fienden kom svävande genom luften. Roboten böjde sig ner över Mandals kropp, greppade tag i den och började springa. Fienden avfyrade strålar genom luften, träffade roboten, stöten var kraftig och metallskelettet föll mot marken.

Roboten trevade sig fram över gräset. Landningsplatsen hägrade tjugofem meter bort. Men nu stannade fienden nära intill roboten och hans kontrollör. Han tog upp explosatorn och kastade iväg den, med en kontrollerad armrörelse. Han var inte ursinnig. Han liknade en futuristisk skapelse av sällsam natur: Ingen brottsling, ingen trädgårdsmästare, utan en osalig ande på väg bort från universums struktur.

Mandal var som förlorad men höll fast vid det enda han hade: Livet som trädgårdsmästare, en förevidad ande, nu på väg mot sin undergång.

Roboten trevade sig vidare i gräset.

Fienden stod stilla, betraktade skådespelet: Trädgårdsmästaren som funnit sin temporära räddning i sin metalliske eskortör. Men som inte bara blev eskorterad av honom. Han var kontrollören som kontrollerade eskortören och samtidigt sig själv.

Mandal höll på att förlora medvetandet. Smärtan i resterna av det högra benet brände djupt in i själens sår. Han var trädgårdsmästaren. Han var arvtagaren till människans misslyckande. Han var resterna av det förflutna och inte längre människa.